

РЕШЕНИЕ

№ 2757

гр. Варна, 24.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 52 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивалена Димитрова

при участието на секретаря Снежана Д. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивалена Димитрова Гражданско дело № 20223110103106 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по Глава XIII от ГПК.

Образувано е по предявен от Н. Р. П., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ***, срещу „Ново финанс“ ООД, ЕИК 203806803, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Цар Иван Срацимир“ № 2А, иск с правно основание чл. 59 ЗЗД за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 7096,09 лева, представляваща разлика между заплатена сума за погасяване на дълга по Договор за заем № 89-СФ-23.08.2017 г. и Договор за заем № 90-СФ-23.08.2017 г. и сумите, които ищецът е осъден да заплати с Решение № 175048/12.08.2020 г. по гр. д. № 249/2020 г. по описа на СРС, образувано по искове на ответника за установяване на дължимостта на вземанията по посочените договори за заем между страните, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба пред СРС - 16.02.2021 г., до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба се твърди, че ищецът е страна по два договора за заем, сключени с ответното дружество - Договор за заем № 89-СФ-23.08.2017г. и Договор за заем № 90-СФ23.08.2017г. По силата на тези договори за заем, ответното дружество предоставило в брой на ищеца заеми в размер на 1000 лева и 7500 лева, като последният се задължил да ги върне на месечни вноски в срок до 23.08.2022г., ведно с уговорената възнаградителна лихва. Като обезпечение за изпълнението, ищецът учредил ипотека върху свой собствен недвижим

имот.

През м. април 2018г. ответното дружество обявило предсрочна изискуемост на целия кредит с нотариална покана, за която твърди, че е надлежно връчена на заемателя и солидарния длъжник по договорите. След изтичане на срока за изпълнение, ответното дружество подало заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК и такава била издадена на 25.07.2019г. по гр.д. № 32110/2019г. по описа на СРС.

Ищецът Н. Р. П. и солидарния длъжник П. П.а депозирали възражения срещу така издадената заповед за изпълнение. Тъй като възражението не спирало изпълнението, ответното дружество образувало изпълнително дело № 1207/2019г. по описа на ЧСИ № 924 Галин Костов. На ищеца в настоящето производство и длъжник в посоченото изпълнително дело била изпратена покана за доброволно изпълнение от 25.11.2019г. за сума възлизаща на 17095.95 лева и разноси по изпълнителното дело в размер на 1584.80 лева. Съобщено му било за наложена възбрана върху имота, служещ за обезпечение на задължението на длъжника към „Ново финанс“ ООД.

Ищецът твърди, че между него и солидарния длъжник П. П.а от една страна и вискателя „Ново финанс“ ООД от друга страна, в рамките на изпълнителното делото била постигната договорка за разсрочване на дълга, която не се осъществила предвид обявеното извънредно положение в страната и изтеклите срокове, които били първоначално уговорени и съответно неспазени. Във връзка с това обаче, изпълнително дело било временно спряно по молба на вискателя. Въпреки, че уговорката не се осъществила, солидарния длъжник П. П.а оттеглила възражението си срещу издадената заповед за изпълнение. С влязло в сила определение от 17.06.2020г. исковата молба в частта по предявените срещу П. П.а искове била върната, поради оттегляне на възражението по чл.414 ГПК. Исковото производство останало висящо само по отношение на предявените срещу заемополучателя Н. Р. П. претенции.

Междувременно, в хода на висящото исково и спряното изпълнително производство, трето лице изявило желание да закупи имота, служещ за обезпечение на дълга, преди извършване на опис по изпълнителното дело, като с част от сумата по извършената продажба да се погаси дългът на заемополучателя към „Ново финанс“ ООД по посочените договори за заем и да бъдат заплатени разностите по изпълнителния процес.

„Ново финанс“ ООД срещу заплащане на допълнителна такса предоставило референция № 41 от 21.05.2020г. за дължими от Н. Р. П. суми в размер на 23190.71 лева, в които била включена отхвърлена от заповедния съд сума в размер на 5100 лева, представляваща неустойка за виновно предсрочно прекратяване на договора в размер н 60% от главницата по двата договора, както и такса за заличаване на ипотека в размер на 450 лева, която не била предварително обявена и включена в общите разходи по кредита съгласно изискванията по ЗПК. В същата референция се предлагало срещу заплащане на сума в размер на 20000 лева да бъде заличена ипотека върху имота, служещ за обезпечение на дълга и да се прекрати изпълнително дело № 1207/2019г. по описа на ЧСИ

На 26.05.2020г. А. И. Г., в качеството си на купувач на имота, служещ за обезпечение на дълга на Н. Р. П. към „Ново финанс“ ООД, предвид желанието му да придобие имота свободен от каквито и да било вещни тежести, заплатил като част от дължимата цена за имота сумата от 20000 лева пряко на взискателя – заемотател по процесните договори за заем, с основание – погасяване на задължението на Н. Р. П.. В резултат на това погасяване изпълнителното дело било прекратено на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК, а учредената договорна ипотека и възбраната били заличени.

Ищецът твърди, че А. И. Г. извършил плащането единствено с цел придобиване на ипотекирания имот и без да има правен интерес да го стори, поради което не се суброгирал в правата на кредитора. Заплатената сума в размер на 20000 лева представляваща част от цената, за която ищецът продал имота си с оглед удовлетворяване на ответното дружество. Същият ефект можел да се постигне и ако ищецът получил тази сума по собствената си сметка от третото лице – купувач и след това я преведе на взискателя. Избрания начин на погасяване целял бързина, ефективност и сигурност и не представлявал заместване на длъжника, а плащане от негово име.

С решение № 175048/12.08.2020г. по гр.д. № 249/2020г. по описа на СРС били отхвърлени исковите претенции на ответното дружество срещу ищеца чл. 422 ГПК, вр. с чл. 240, ал. 2 ЗЗД за разликата над уважения размер от 150 лв. до пълния предявен размер от 162 лв., възнаградителна лихва по договора от 22.08.2017 г. за периода 23.10.2017 г.-22.11.2017 г. и 24.03.2018 г. - 03.04.2018 г., както и за разликата над уважения размер от 1125 лв. до пълния предявен размер от 1215 лв., възнаградителна лихва по договора от 23.08.2017 г. за периода 23.10.2017 г. - 22.11.2017 г. и 24.03.2018 г. - 03.04.2018 г.; исковите по чл. 422 ГПК, вр. с чл. 86 ЗЗД за разликата над уважения размер от 111,66 лв. до пълния предявен размер от 119,16 лв., лихва за забава по договора от 22.08.2017 г. за периода 03.04.2018 г. - 29.04.2018 г., както и за разликата над уважения размер от 837,50 лв. до пълния предявен размер от 893,75 лв., лихва за забава по договора от 23.08.2017 г. за периода 03.04.2018 г. - 29.04.2018 г.; както и исковите с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от 218,33 лв., неустойка за забава по договора от 22.08.2017 г. за периода 23.11.2017 г. - 03.04.2018 г., както и за сумата от 1637,50 лв., неустойка за забава по договора от 23.08.2017 г. за периода 23.11.2017 г. - 03.04.2018 г.

Решението влязло в законна сила на 24.09.2020 година. Със същото решение ищецът бил осъден да заплати на ответното дружество сума в размер на 12903.91 лева, представляваща 1000 лв., главница по договор за заем № 89-СФ22.08.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението - 06.06.2019 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата от 150 лв., възнаградителна лихва за периода 23.11.2017 г. - 23.03.2018 г., сумата от 111,66 лв., обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 30.04.2018 г. - 05.06.2019 г.; сумата от 7500 лв., представляваща главница по договор за заем № 90-СФ-23.08.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението - 06.06.2019 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата

от 1125 лв., възнаградителна лихва за периода 23.11.2017 г. - 23.03.2018 г., както и сумата от 837,50 лв., обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 30.04.2018 г. - 05.06.2019 г., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 25.07.2019 г. по гр.д. № 32110/2019 г. по описа на СРС, 162 състав - разноси по г.д. № 52402/2018 г., СРС, 74 състав, както и 1115,89 лв., разноси в заповедното производство, както и сумата от 1063,86 лв., разноси в исковото производство.

Предвид постановеното и влязло в сила Решение № 175048/12.08.2020г. по гр.д. № 249/2020г. по описа на СРС, ищецът поиска издаване на обратен изпълнителен лист по същото гражданско дело, като ответното дружество възразило срещу това искане при предоставена му от съда възможност. След получаване на разпореждане за отказ за издаване на обратен изпълнителен лист, ищецът направил опит да покани ответното дружество да заплати доброволно надплатените суми, но последното отказало да получи документите.

Ищецът твърди, че за ответното дружество не съществува основание, на което да задържи получената сума за размера над установените вземания с Решение № 175048/12.08.2020г. по гр.д. № 249/2020г. по описа на СРС до пълния получен размер от 20000 лева.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор от ответника, с който оспорва исковата претенция като неоснователна.

Твърди, че действително между дружеството и Н. Р. П. – заемополучател и П. Н. П.а – солидарен длъжник са сключени два договора за заем, по които длъжниците са просрочили задълженията си и ответното дружество се е снабдило със заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417 ГПК и изпълнителен лист от 25.07.2019г. по ч.гр.д. № 32110/2019г. по описа на СРС. Длъжниците депозирали възражения пред СРС и ответното дружество предявило икове за установяване дължимостта на вземанията по издадената му заповед за изпълнение, по които било образувано гр.д. № 249/2020г. по описа на СРС.

Междувременно с дружеството се свързала П. Н. П.а и поискала сключване на споразумение досежно образуваното изпълнително дело, като се представила, че действа освен в лично качество и като пълномощник на Н. Р. П.. Длъжниците намерили купувач на недвижимия имот и страните се споразумели ответното дружество да получи 20000 лева. Опис на недвижимия имот бил насрочен на 06.03.2020г., но на 05.03.2020г. страните сключили спогодба по чл.365 ЗЗД с цел избягване извършването на опис. Уверението от страна на П. П.а било, че представлява себе си и сина си Н. П. при сключване на спогодбата.

Не отговаряло на истината твърдението в исковата молба за постигната уговорка за разсрочване на дълга, която не се осъществила поради обявеното извънредно положение. Единствените преговори водени с П. П.а били за сключване на спогодба с оглед намиране купувач на имота и извършване на плащане от страна на купувача на посочената в спогодбата сума.

Съгласно сключената на 05.03.2020г. спогодба, П. П.а лично и в качество на пълномощник на Н. П. признала безусловно наличието на описаните в спогодбата задължения в тяхната цялост, като същите били в размер на 20000 лева. В изпълнение на задължението на П. П.а и Н. П. по тази спогодба било извършено плащането в размер на 20000 лева в полза на ответното дружество. Солидарния длъжник П. П.а признала изцяло задълженията си към ответното дружество, сключила описаната спогодба и спрямо нея влязла с сила издадената заповед за изпълнение. Действията на солидарните длъжници нито вредят, нито ползват останалите с изключение на обстоятелството, че удовлетворяването на вискателя от един от солидарните длъжници имало погасителен ефект и за останалите. Ответникът поддържа, че е получил процесната сума от солидарния длъжник П. П.а по силата на сключената Спогодба на основание чл.365 ЗЗД. Ищецът не се противопоставил на извършване на плащането в размер на 20000 лева, а същото станали с изричното му знание и съгласие. След постъпване на сумата по сметка на ответното дружество, последното поискало прекратяване на изпълнителното производство и съгласно уговореното в спогодбата заплаща по изпълнителното дело дължимите от П. П.а такси. Плащането в размер на 20000 лева било извършено във връзка със сключения договор за спогодба от 05.03.2020г. Изплащането на сумата било конклюдентно действие, с което се потвърждавала сключената спогодба, доколкото сумата се различавала от тази по заповедното производство, а съответствала на посочената в спогодбата. Поддържа, че плащането на процесната сума е постъпило от страна на солидарния длъжник П. П.а в изпълнение на изричните уговорки по договора за спогодба от 05.03.2020г. В евентуалност моли да бъде прието, че извършеното плащане е конклюдентно действие от страна на ищеца в изпълнение на спогодбата от 05.03.2020г., като ищецът не е се е противопоставил на същата, а с извършване на плащането е потвърдил обективизираните в спогодбата действия.

В съдебно заседание ищецът Н. Р. П. не се явява лично, представлява от адв. Н. Б. от АК - Варна. Поддържа исковата молба.

В съдебно заседание ответникът „Ново финанс“ ООД се представлява от адв. Д. Т. от АК - Варна. Оспорва исковата молба, поддържа депозирания писмен отговор на същата. Представя писмени бележки.

Съдът, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от **фактическа и правна** страна:

Видно от Договор за заем № 89-СФ-23.08.2017 г., сключен между „Ново финанс“ ООД - заемодател, от една страна, и ищеца в качеството му на заемополучател и П. Н. П.а - солидарен длъжник, от друга страна, същият е за предоставяне на сумата от 1000 лева при следните условия: вид на заема - ипотечен, срок на договора - 60 месеца, първа погасителна вноска - 23.09.2017 г., крайна дата за връщане на цялата сума - 23.08.2022 г., фиксиран годишен лихвен процент по заема и ГПР - 36 %, гратисен период - 59 месеца, като дължимата от заемополучателя лихва в посочения размер се разпределя и дължи ежесечно до 23-то число на месеца съобразно погасителен план. Съгласно чл. 7.1, Договорът е обезпечен чрез договорна ипотека върху собствения на заемополучателя Апартамент № **, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор *** по КК и КР на гр. София, с адрес на имота: гр. София, ***

Видно от Договор за заем № 90-СФ-23.08.2017 г., сключен между „Ново финанс“ ООД - заемодател, от една страна, и ищеца в качеството му на заемополучател и П. Н. П.а - солидарен длъжник, от друга страна, същият е за предоставяне на сумата от 7500 лева при следните условия: вид на заема - ипотечен, срок на договора - 60 месеца, първа погасителна вноска - 23.09.2017 г., крайна дата за връщане на цялата сума - 23.08.2022 г., фиксиран годишен лихвен процент по заема и ГПР - 36 %, гратисен период - 59 месеца, като дължимата от заемополучателя лихва в посочения размер се разпределя и дължи ежемесечно до 23-то число на месеца съобразно погасителен план. Съгласно чл. 7.1, Договорът е обезпечен чрез договорна ипотека върху собствения на заемополучателя Апартамент № **, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор *** по КК и КР на гр. София, с адрес на имота: гр. София, ***

С Решение № 175048 от 12.08.2020 г., постановено по гр. д. № 249/2020 г. по описа на СРС, 162-ри състав, съдът е признал за установено в отношенията между страните, че ответникът Н. Р. П., ЕГН *****, дължи на ищеца „Ново финанс“ ООД по предявените искове с правно основание 422 ГПК, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2, и чл. 86 ЗЗД сумата от 1000 лева, представляваща главница по Договор за заем № 89-СФ-23.08.2017 г., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на заявлението в съда - 06.06.2019 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата от 150 лева - възнаградителна лихва за периода 23.11.2017 г. - 23.03.2018 г., сумата от 111,66 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 30.04.2018 г. - 05.06.2019 г., сумата от 7500 лева, представляваща главница по Договор за заем № 90-СФ-23.08.2017 г., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на заявлението в съда - 06.06.2019 г., до окончателното ѝ изплащане, сумата от 1125 лева - възнаградителна лихва за периода 23.11.2017 г. - 23.03.2018 г., както и сумата от 837,50 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода 30.04.2018 г. - 05.06.2019 г., дължими солидарно с П. Н. П.а, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 25.07.2019 г. по гр. д. № 32110/2019г. по описа на СРС, 162-ри състав. Исковите са отхвърлени за разликата над присъдените суми до пълните предявени размери по тях; отхвърлени са и исковите с правно основание 422 ГПК, вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумите 218,33 лева и 1637,50 лева, претендирани като договорни неустойки за периода 23.11.2017 г. - 03.04.2018 г. по двата договора за заем.

Общият фактически състав на неоснователното обогатяване по чл. 59 ЗЗД съдържа следните основни елементи: обогатяване на един правен субект за чужда сметка; обедняването на друг субект; липса на правно основание за това обогатяване; пряка връзка между обогатяването и обедняването (необходимо е да произтичат от един общ факт или група факти); липсата на друга правна възможност за защита на обеднелия.

Форма на обедняването може да бъде пропуск на сигурна възможност да се увеличи имуществото на ищеца поради неоснователно ползване на полагащия му се актив от страна на ответника, какъвто, според твърденията в исковата молба, е настоящият случай, поради което и съдът е квалифицирал претенцията като такава по чл. 59 ЗЗД.

Сигурна възможност за увеличаване на имуществото ще е налице, когато на база доказани обективни факти, отчитайки особеностите на конкретния случай, може да се направи достатъчно обоснован извод, че в патримониума на ищеца действително е могла да настъпи положителна промяна.

Ищецът твърди, че такъв обоснован извод може да се направи с оглед разликата между заплатената от А. И. Г. сума за погасяване на дълга по Договор за заем № 89-СФ-23.08.2017 г. и Договор за заем № 90-СФ-23.08.2017 г. и сумите, които ищецът е осъден да заплати с Решение № 175048 от 12.08.2020 г. по гр. д. № 249/2020 г. по описа на СРС. Твърди се, че по договорка между настоящия ищец и А. И. Г., последният е заплатил сумата от 20 000 лева, дължима като част от цената за закупуения от него апартамент № ** с адрес:

гр. София, ***, с чиято ипотека са обезпечени процесните договори за заем.

Видно от операционна бележка за плащане към БИСЕРА/РИНГС, на 26.05.2020 г. А. Г. е наредил да се изплати сумата от 20 000 лева на „Ново финанс“ ООД с основание: покупко-продажба на имот, ипотечно задължение на Н. Р. П.. От показанията на същия в съдебно заседание на 28.06.2023 г. се установява, че тъй като жилището е било с тежести - две ипотеки и една възбрана, плащането към кредиторите още в деня на сделката е направено, **за да бъдат свалени съответните тежести**, след което сделката да се осъществи. Остатъкът от сумата бил депозирал по сметка на нотариуса под условие да бъде преведена на продавача след получаване на справка за сваляне на ипотеките и забраната от имота. Това било записано в нотариалния акт, като предложението за плащане на дължимата сума по този начин свидетелят получил от агенцията за недвижими имоти, която водела сделката. Майката на продавача - П. П.а, присъствала на всички преговори, като самият продавач присъствал на огледите и при сключване на сделката, но през цялото време свидетелят комуникирал основно с майка му. Сумата от 20 000 лева като условие за сваляне на ипотеката от „Ново финанс“ ООД му била представена с референция, изпратена му по имейл от агенцията за недвижими имоти; същата сума била отразена и в референция от ЧСИ, и в последствие в нотариалния акт. Че процесното плащане е извършено от Н. Р. П. „единствено поради желание на купувача да придобие чист от вещни тежести имот“ се навежда и в исковата молба.

Въпреки наличието на договорки за обезпечаване на двата заема на ищеца с договорна ипотека в чл. 7.1 на Договор за заем № 89-СФ-23.08.2017 г. и Договор за заем № 90-СФ-23.08.2017 г., тези договорки не биха имали правно действие без сключването на договор за учредяване на такава ипотека в предписаната от закона форма, обективиран в Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 2, том V, рег. № 30694, дело № 719 от 2017 г., вписан в СВ - София с вх. рег. № 55402 от 2017 г., акт № 23, том 26, дело № 39810/2017 г. Видно от същия, с т. 4 между страните „Ново финанс“ ООД - заемодател, Н. П. - заемополучател и ипотекарен длъжник, и П. П.а - солидарен длъжник, е договорено, че при неплащане на която и да е от погасителните вноски по Договор за заем № 89-СФ-23.08.2017 г. и Договор за заем № 90-СФ-23.08.2017 г., както и при настъпване на което и да е от условията за предсрочна изискуемост по тези договори, цялото вземане на заемодателя става изискуемо и последният има право да събере вземането си заедно с лихвите и разноските, като продаде имота - предмет на договора, апартамент № 85 с адрес: гр. София, ***, по съответния предвиден в закона начин. Съгласно т. 5, при погасяване в пълен размер на всяко и всички вземания на заемодателя по предоставените заеми в тяхната цялост - разноски, такси, лихви, в това число наказателни лихви, и главница, заемодателят дава нотариално заверено съгласие за заличаване на договорната ипотека в 10-дневен срок, след като заемополучателят е изплатил на заемодателя изцяло дължимите за нотариалната заверка нотариални и държавни такси и адвокатски хонорари; таксите за заличаването са изцяло за сметка на заемополучателя. Възможност за заличаване на ипотеката при други условия между страните не е договорено.

Видно от Решение № 175048 от 12.08.2020 г. по гр. д. № 249/2020 г. по описа на СРС, предпоставките за предсрочна изискуемост по двата договора за заем са настъпили и същата е била обявена на длъжника, поради което заемите са станали предсрочно изискуеми към дата 30.04.2018 г. Т.е. към същата дата са настъпили условията по т. 4 от обективирания в нотариалния акт договор, при които заемодателят има право да събере цялото си вземане като изнесе ипотекирания апартамент на публична продажба.

Следва да се посочи, че горното съдебно решение касае задълженията на Н. П. единствено в качеството му на заемополучател по Договор за заем № 89-СФ-23.08.2017 г. и Договор за заем № 90-СФ-23.08.2017 г. Същото е неотнормено към поетите от него задължения в качеството на ипотекарен длъжник по договора, обективиран в Нотариален акт

№ 2, том V, рег. № 30694, дело № 719 от 2017 г.; този договор не е изследван въобще от решаващия състав на СРС и не е предмет на делото. Единствената констатация в решението на СРС, която може да се приеме за косвено свързана с него е, че двата договора за заем са валидно сключени, а не са нищожни в тяхната цялост, от което следва, че е валидно сключена и договорката в чл. 7.1 на същите за обезпечението им чрез договорна ипотека. Предвид изложеното, задълженията по договора за учредяване на ипотека са такива, каквито са договорени. Плащането на процесната сума от 20 000 хиляди лева е обусловено именно от задълженията на ипотекарния длъжник по договора за учредяване на ипотека, тъй като действията на заемотателя по т. 4 от този договор могат да бъдат прекратени само с нейното заличаване. С цел постигане на последното страните по договора са водили представената по делото кореспонденция във Вайбър, сключили са нотариално заверената Спогодба от 05.03.2020 г., последвана от издаване на Референция изх. № 41/21.05.2020 г. Видно от последните две, условието на „Ново финанс“ ООД за заличаване на ипотека е заплащането на сумата от 20 000 лева (вместо дължимите според дружеството по условието на т. 5 от нотариалния акт 23 190,71 лева, подробно описани в Референцията). Предложението е прието, така предоговорената сума по т. 5 от договора е платена от А. Г., в резултат на което заемотателят е изпълнил насрещното си задължение по договора, като видно от електронната справка на СВ - София, е заличил договорната ипотека.

Ирелевантно за настоящия казус е дали плащането от страна на А. Г. към „Ново финанс“ ООД е извършено въз основа на Спогодбата или с оглед издадената Референция; и Спогодбата, и Референцията касаят уреждане на отношенията между страните по договора за учредяване на договорна ипотека, обективизиран в нотариалния акт. Именно по този договор е направеното плащане.

С оглед на така установеното, съдът намира, че не е изпълнен фактическият състав на чл. 59 ЗЗД. Сумата, заплатена от А. Г. към „Ново финанс“ ООД, и сумите, които ищецът е осъден да заплати с Решение № 175048 от 12.08.2020 г. по гр. д. № 249/2020 г. по описа на СРС не произтичат от един общ факт или група факти. Както беше отбелязано по-горе, сумите по решението на СРС произтичат от задълженията на настоящия ищец по Договор за заем № 89-СФ-23.08.2017 г. и Договор за заем № 90-СФ-23.08.2017 г. ; сумата от 20 000 лева, заплатена от А. Г. към „Ново финанс“ ООД, произтича косвено от Договор за заем № 89-СФ-23.08.2017 г. и Договор за заем № 90-СФ-23.08.2017 г. и директно от договора за учредяване на договорна ипотека, обективизиран в Нотариален акт № 2, том V, рег. № 30694, дело № 719 от 2017 г. Доколкото за да бъде искът с правно основание чл. 59 ЗЗД основателен, елементите от фактическия му състав следва да са изпълнени кумулативно, само горното е достатъчно, за да бъде отхвърлена предявената претенция.

Отделно, няма как да се приеме, че двете суми са равни, тъй като съгласно нотариалния акт, заемополучателят следва да заплати изцяло освен задълженията по договорите за заем, още и всички нотариални и държавни такси и адвокатски хонорари, както и таксата за заличаването. Договорката е в съответствие с разпоредбата на чл. 174 ЗЗД, съгласно която ипотека обезпечава вземането на кредитора за разносните за учредяването и за подновяването ѝ, съдебните разноски и разносните по изпълнението. В изчисленията си ищецът не е взел предвид и дължимостта на законната лихва върху главницата по заемите от датата на подаване на заявлението по чл. 417 в съда до изплащането на задължението. Освен това, сумата от 20 000 лева, видно от материалите по делото, е надлежно договорена от страните. Затова няма как да се приеме, че ответното дружество се е обогатило с разликата между двете суми. Няма как да се приеме и че сумата от 20 000 лева е получена без основание, тъй като, както беше установено, същата е получена на договорно основание.

С оглед изложеното, предявеният иск се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Относно съдебно-деловодните разноси:

При този изход на спора, разноси се следват на ответното дружество. Процесуалният му представител със списък по чл. 80 ГПК претендира такива в размер на 1545 лева, от които 1500 лева - платено в брой адвокатско възнаграждение по представени Договор за правна услуга и разписка, 30 лева - внесен депозит за призоваване на свидетел, 15 лева - държавна такса за съдебни удостоверения. Представени са доказателства за заплащане на посочените суми, от ищеца не е направено възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК, с оглед на което претендираните разноси следва да бъдат присъдени.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. Р. П., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ***, срещу „Ново финанс“ ООД, ЕИК 203806803, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Цар Иван Срацимир“ № 2А, иск с правно основание чл. 59 ЗЗД за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 7096,09 лева, представляваща разлика между заплатена сума за погасяване на дълга по Договор за заем № 89-СФ-23.08.2017 г. и Договор за заем № 90-СФ-23.08.2017 г. и сумите, които ищецът е осъден да заплати с Решение № 175048/12.08.2020 г. по гр. д. № 249/2020 г. по описа на СРС, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба пред СРС - 16.02.2021 г., до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК, Н. Р. П., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ***, да заплати на „Ново финанс“ ООД, ЕИК 203806803, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, ул. „Цар Иван Срацимир“ № 2А, сумата от **1545,00 лева (Хиляда петстотин четиридесет и пет лева)**, представляваща сторени в производството съдебно-деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Варна, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____